

บทบรรณาธิการ

ผมเป็นปีศาจที่กาลเวลาได้สร้างขึ้นมาหลอกหลอนคนที่อยู่ในโลกเก่า ความคิดเก่า ทำให้เกิดความละเมอหวาดกลัว และไม่มีอะไรที่จะเป็นเครื่องปลอบใจท่านเหล่านี้ได้ เท่ากับไม่มีอะไรหยุดยั้งความรุดหน้าของกาลเวลาที่จะสร้างปีศาจเหล่านี้ให้มากขึ้นทุกที ท่านคิดจะทำลายปีศาจตัวนี้ในคืนวันนี้ ต่อหน้าสมาคมชั้นสูงเช่นนี้ แต่ไม่มีทางจะเป็นไปได้ เพราะเขาอยู่ยงคงกระพัน ยิ่งกว่าอาคิลลีสหรือซีกฟรีด เพราะเขาอยู่ในเกราะกำบังแห่งเวลา (เสนีย์ เสาวพงศ์, ปีศาจ)

เมื่อ 50 กว่าปีที่แล้ว สอนีย์ เสาวพงศ์ อาศัยคำพูดของสาย สี่มา ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง ปีศาจ ป่าวประกาศความรู้สึกของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อความขัดแย้งระหว่างคนสองรุ่นและคนสองกลุ่มในสังคมไทยขณะนั้น ดูเหมือนว่าคำพูดดังกล่าวยังคงสามารถใช้บรรยายปรากฏการณ์ในสังคมไทยปัจจุบัน และอารมณ์ความรู้สึกของคนจำนวนไม่น้อยต่อความเป็นไปที่เกิดขึ้นรอบตัวในขณะนี้ได้อย่างดี จะแตกต่างไปจากเดิมอยู่บ้างก็เฉพาะในแง่ที่ทุกฝ่ายดูเหมือนจะเชื่อมั่นว่าฝ่ายตนคือตัวแทนอันแท้จริงของกาลเวลาที่จะอยู่ยงคงกระพัน และจะเป็นผู้กำชัยชนะในบั้นปลาย แต่ที่ไม่เปลี่ยนแปลงก็คือกระบวนการสร้างให้ผู้มีความคิดเห็นแตกต่างกับฝ่ายของตนกลายเป็น “ปีศาจร้าย” อันน่าสะพรึงกลัว และสมควรถูกกำจัดให้สิ้นซากไปจากสังคมไทย

ในช่วงกึ่งพุทธกาล “ปีศาจ” คือลูกชาวนาไร้สกุลรุ่นชาตืออย่างสาย สี่มา ในช่วงสงครามเวียดนามปีศาจคือฝิคอมมิวนิสต์จากประเทศเพื่อนบ้านที่จ้องล้มล้างสถาบันหลักของชาติ ในช่วงก่อนและหลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ปีศาจคือฝ่ายซ้ายในขบวนการนักศึกษาประชาชนที่ทำตัวเป็น “คนหนักแผ่นดิน” ในช่วงเศรษฐกิจล่มสลายเพราะพิษต้มยำกุ้ง ปีศาจคือฝรั่งผมแดงที่สุมหัวกันปล้นชาติ และในรอบห้าปีที่ผ่านมาปีศาจคือ “ทุนนิยมสามัญ” คนรากหญ้า “โง่ จน เจ็บ” ที่ขายสิทธิขายเสียงให้นักการเมือง ดูเหมือนว่า

ไม่มียุคใดสมัยใดเลยที่สังคมไทยจะว่างเว้นจากการถูกรังควานและหลอกหลอนจากภูติผีปีศาจ ประหนึ่งว่าสังคมไทยคือสังคมที่ถูกสาปให้ต้องเผชิญวิบากกรรมต้องคอยสวดส่อง ระเวดระวังผีร้ายอยู่ตลอดเวลา

แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่า แท้จริงแล้วทั้งหมดนี้คืออาการของสภาวะบกพร่องด้านขั้นติธรรมในสังคมไทยใช่หรือไม่ กล่าวคือสังคมไทยไม่มีความสามารถและไม่พร้อมจะยอมรับความแตกต่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างในด้านความคิด ความเชื่อ หรือความหลากหลายในด้านชาติพันธุ์ ชนชั้น และเพศสถานะ เมื่อไม่พร้อมและปฏิเสธที่จะยอมรับ สังคมไทยจึงเลือกรับมือกับความแตกต่างหลากหลายโดยการป้ายสีและปลุกเสกให้คนเหล่านี้คือปีศาจร้ายที่จะต้องกำจัดให้สิ้นซาก เพราะขึ้นชื่อว่าเป็นปีศาจแล้ว ย่อมเต็มไปด้วยความชั่วร้าย น่าสะพรึงกลัว และไม่คู่ควรจะอยู่ร่วมกับคนดีอย่างเราๆ ท่านๆ

แต่กาลเวลาก็เป็นเครื่องพิสูจน์ัจธรรมในคำพูดของสาย สี่มา ที่ว่าปีศาจนั้นอยู่ยงคงกระพันและไม่มีวันกำจัดให้หมดไปได้ เพราะตราบใดที่สังคมไทยยังหวาดกลัวที่จะเผชิญหน้ากับความแตกต่างด้วยขั้นติธรรม ตราบนั้นสังคมไทยก็จะสร้างปีศาจขึ้นมาหลอกหลอนตัวเองอยู่ร่ำไป